

Tunadalskyrkan 150405

Påskdagen, Joh 20:1-8 "Han är uppstånden"

Det var som att hela världen stannade upp ett tag. Det hände så mycket omkring dem att de inte varken förmådde förstå eller ta in något av det. Det var enklare att fly från alltihop och låsa in sig i ett rum och dela smärtan tillsammans. Tre år tillsammans med Jesus hade betytt så mycket, de hade fått se så många människor få hjälp och stöd, de hade fått höra så mycket god undervisning, men nu var det slut. Han hade dömts, och till råga på allt förrått av en av dem, och så hade han dött på det värsta tänkbara sättet, korsfäst som en kriminell. Och en av dem, Petrus hade till och med förnekat all kännedom om Jesus, och vågade inte säga att han var en av lärjungakretsen. Inte undra på att det måste ha varit en mycket underlig stämning ibland dem.

Men det fanns också andra människor i närheten. T ex. Pilatus som hade den juridiska makten och inte kunde se att Jesus hade gjort något som förtjänade döden. Tvärtom försökte han få honom fri, men klarade inte av trycket utan gav vika för folket av rädsla att mista sin position och dömde honom till döden, men gav honom den märkliga titeln "Jesus från Nasaret, judarnas konung". När översteprästerna som låg bakom hela idén att han skulle dömas och dö bad honom om bevakning vid graven så att inte lärjungarna skulle kunna komma och ta bort kroppen och sprida ryktet att han blivit levande igen, så fick de en vaktstyrka av Pilatus. Deras viktigaste uppgift var att hålla sig vakna och se till att inget hände vid graven, en klippgrav, med en stor sten framför som ingen människa kunde rubba.

Men Gud hade sitt eget sätt att handla. Enligt Matteusevangeliet blev det ett kraftigt jordskalv och en Herrens ängel kom och rullade undan stenen. Soldaterna blev rädda och blev liggande som döda. Men de blev mutade av översteprästerna att ljuga och säga att de sov och att lärjungarna då kom och tog kroppen. En orimlighet, för hur skulle de kunna veta vad som hände om de sov? Och dessutom var det det allra värsta en soldat kunde göra under tjänstgöring. Men ryktet spreds och troddes av många.

Det fanns också kvinnor i Jesus närhet, som ville göra honom en tjänst in i det sista. Eftersom det blivit så bråttom med gravläggningen på grund av sabbaten, då man inte fick utföra något arbete, hade man inte hunnit smörja kroppen som man brukade, och nu ville de göra det, fastän de inte riktigt förstod hur det skulle gå till, för hur skulle de kunna rulla undan den tunga stenen från graven. Men de gick i alla fall och tänkte att det måste ordna sig på något sätt. I texten i Johannesevangeliet står det om en kvinna, Maria från Magdala, som hade fått mycket hjälp från Jesus; i de andra evangelierna nämns också Maria, Jakobs mor och Salome.

Men vi håller oss till Johannesevangeliets skildring i dag. När Maria kom och fick se att stenen för graven var bortrullad blev hon mycket förskräckt. Vad hade hänt egentligen, vart hade den döda kroppen tagit vägen. Hade det varit gravplundrare i farten, det var så obegripligt alltihop. Så hon sprang till den plats där lärjungarna befann sig, och man kan ana alla känslor som rusade omkring inom henne, och vilken chock det måste ha blivit för lärjungarna när hon kom och försökte berätta vad hon varit med om. Två av lärjungarna – den lärjunge som Jesus älskade, alltså Johannes själv och Petrus, som alltid spontan och först igång, trots sitt svek, sprang till graven för att se. De var så olika dessa två. Johannes som var yngre sprang fortare men han lutade sig bara in och såg hur det såg ut, Petrus som kom efter gick in i klippgraven och fick se bindlarna som hade omgivit kroppen, och duken som legat över huvudet prydligt ihoprullad på ett annat ställe. Bägge två såg, men det sägs bara om Johannes att han reagerade: När han kom efter Petrus in i graven sägs det att han ”såg och trodde”. Tänk om vi hade fått veta lite mer vad han trodde, kanske kom han ihåg det han Jesus hade försökt förklara för dem att han skulle bli levande igen, kanske var det något annat, men oavsett vad så berörde det honom på ett alldeles särskilt sätt. Petrus såg och gick sedan hem igen, och vi vet inte riktigt vad han tänkte, men utifrån allt han varit med om måste det ha rört sig många tankar.

Maria blev stående kvar vid graven i sorg och saknad. Vad skulle hända nu, hur skulle det bli? Hon grät av smärta och lutade sig in i graven för att se om det var sant det hon sett tidigare. Och när hon gjorde det fick hon se två änglar inne i graven, och de frågade: varför gråter du kvinna? Och när hon förklarat att hon inte kunde hitta kroppen efter Jesus vände hon sig om och såg någon som hon trodde

var trädgårdsmästaren och hoppades att han kanske visste vad som hänt. Men mannen vände sig mot henne och sade "Maria" och då kände hon igen rösten och förstod och sade "Rabbouni" mästare, det de brukade kalla Jesus, och då kom insikten, han är levande igen, det är ingen idé att leta efter en kropp, det omöjliga, oväntade har hänt, han har blivit levande igen!

Vilken omsorg från Jesu sida, hon blev kallad vid namn, han kom i en av hennes svåraste stunder och hon blev bekräftad, hon förstod på ett nytt sätt. Och så fick hon vara den som blev den första att säga att hon hade sett den levande Jesus och fick en speciell hälsning till lärjungarna.

På kvällen samma dag kom Jesus till lärjungarna och fanns där plötsligt hos dem trots låsta dörrar och Marias vittnesbörd bekräftades, och då gick Jesus igenom allt som hänt och de fick en helt ny förståelse, som kom att ligga till grund för att evangeliet kunde spridas vidare. Petrus som förnekat tre gånger fick så småningom bekänna sin tro tre gånger när Jesus kom honom till mötes vid strandkanten när de var ute och fiskade. Och efter några veckor kom pingsten när de fick ny kraft och all ängslan och oro var bortblåst och de med frimodighet kunde förkunna Guds ord, och ett av de viktigaste ämnena var att Jesus dog och har uppstått från de döda, och att det gjordes för människornas skull, för vår skull.

Uppståndelsen är grunden för all vår tro, för utan uppståndelsen hade det inte varit något extra med Jesus, då hade han dött, precis som vi alla gör och det hade slutat där. Och tron på uppståndelsen är en del av frälsningen. Paulus skriver så här i Rom 10:10 *Ty om du med din mun bekänner att Jesus Kristus är herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli räddad/frälst.*

Tron på uppståndelsen ger också ett hopp. Petrus skriver i sitt första brev 1:3 *han har fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesus Kristi uppståndelse från de döda, till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna och som väntar på er i himlen.*

I Rom 8 läser vi: *Kristus är den som har dött och därtill den som har uppväckts och sitter på Guds högra sida och vädjar för oss, eller som det står i gamla översättningen manar gott för oss.*

Och vi har fått del av "uppståndelskraften", för att kunna förmedla honom och ge vidare av det vi själva fått del av Ef 1: 18 *Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans styrka är för oss som tror – samma oerhörda kraft som med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen.*

Vi lever i den tid på året när allting börjar väckas till liv igen efter vinterns dvala. Det är fascinerande att se hur blommor kommer upp i trädgårdar, inte minst där det är lä. Härondagen såg jag till och med vitsippor i ett skyddat läge. Vi kan se hur knoppar på buskar blir större och större och snart blir det grönare och grönare omkring oss. Livet börjar liksom om igen. Men det är vi som behöver se tecknen, det är vi som får hålla utkik och glädjas över allt som sker.

Uppståndelsens under finns där tillhands för oss, men vi behöver på nytt upptäcka vad det innebär, vi kan läsa bibeln om igen och kanske med hjälp av en uppslagsbok spana efter ledtrådar, försöka förstå vad det innebär, vad det betydde för de första kristna och vad det kan betyda för oss idag, och inte minst fascineras och förundras över att vi är så viktiga att det gjordes för oss, för att ge oss hopp och glädje.

Vi kommer aldrig att kunna förklara uppståndelsen, för det tillhör det fördolda, men vi kan välja att tro att det har hänt, vi kan liksom Johannes se och tro, lita på att det är sant, och att det gäller just mig, och att det kan få konsekvenser på olika sätt. För om det inte fick det skulle vi inte mötas till gudstjänst söndag efter söndag, skulle vi inte på olika sätt försöka förmedla det glada budskapet, då skulle det inte spela någon roll. Men vi vet ju att vi har något viktigt för hela människans skull, ett budskap om försoning, upprättelse, nya möjligheter och inte minst en personlig gudsrelation, där jag är sedd och älskad både av Gud och av människor.

Equmeniakyrkan som vår församling tillhör har beskrivit sin uppgift så här; en kyrka för hela livet där tron på Jesus Kristus förvandlar dig, mig och världen. Vi skulle kunna sätta in oss själva istället. Jag vill att min tro ska beröra hela livet, och att tron på Jesus Kristus förvandlar dig, mig och livet – med andra ord att Guds rike – det som finns

överallt där människor tror på honom ska bli synligt i det jag och vi gör.

Vår regionala kyrkoledare hade förra året en rubrik på regionens hemsida som hon kallade "på spaning efter Guds rike", där hon berättade om hur hon i små och stora sammanhang, i gudstjänster och sammanträden, i mötet med människor på buss och tåg, i manifestationer mot våld och annat kunde se och ana Guds rike, därför att människor berörts av den helige- av Jesus själv och att det tar sig många uttryck och kan förmedlas på olika sätt.

Kanske vi skulle gå på spaning efter Guds rike i den verklighet som är vår? Se efter tecknen på att Gud är färde, att något händer, att det gror och spirar, att det finns nya möjligheter. Jag tror att bara tanken att försöka se gör att vi kan se med nya ögon, och se möjligheter i det som kan verka som omöjligheter, att vi kan få nytt mod och ny glädje i det vi gör, därför att Gud kan verka på så många sätt ibland oss. Kanske inte alltid till det yttre med en "kristen stämpel", men där det goda får bryta igenom, där himmelrikets krafter är på gång.

Maria fick ett personligt möte med Jesus. Han vill komma dig och mig till mötes idag. Mitt i det som är vår sorg, våra problem, våra frågetecken. Kanske är det inte självklart att se att det är han, för det kan vara så mycket i vägen, men efter ett tag kan vi känna igen hans röst, fast den kanske kommer genom en annan människa, genom omständigheter, genom bibeln, därför att han vill uppmuntra, stötta och ge av sin uppståndelses kraft åt oss var och en. Samma kraft som han uppväckte Jesus med finns till vårt förfogande.

Och då kan vi få sjunga som kristna i Tanzania uttryckt det: Han är uppstånden, lever idag, sjung och var glada, halleluja! Ondskan är krossad, bruten dess makt, allting blir nytt, som Jesus har sagt. Ropa och viska, tala och sjung, sprid det till alla, gammal och ung: syndens och dödens makt är förbi, Frälsaren lever, lever gör vi: därför vi sjunger om glädjen vi har i Jesus Kristus om som lämnat sin grav. Döden förlorat, halleluja, Herren har segrat, Halleluja.

AMEN